

บทนำ

ฤดูใบไม้ผลิดอกไม้เบ่งบาน ฤดูร้อนนั้นหนามีสายลมเย็น แม้ใบไม้ร่วงรามัจฉันทราเคียงคู่ เข้าสู่ฤดูหนาวมีหิมะให้ยล...

ทุก-วัน-เป็น-วัน-แห่ง-การ-นอน!

หญิงสาวร่างบางที่ขดตัวนอนอยู่ในผ้าห่มอุ่นๆ คิดขณะครึ่งหลับครึ่งตื่น เธอบิดชี้เกียดและพลิกตัวกอดผ้าห่มอย่างมีความสุขพลางระบายยิ้มที่มุมปาก แม้แสงอาทิตย์นอกหน้าต่างจะสาดส่องไปทั่วแล้ว แต่เธอยังคงยึนหยัดนอนซี้เกียดอยู่บนเตียงไม่ยอมลุก ซาธุ้เถผ้าห่มไปมาอย่างแสนสบายและขดตัวเข้าไปในผ้าห่มมากกว่าเดิม

แสงสว่างในห้องสลัวราง ทำให้บรรยากาศในห้องมืดมัวแม้จะเป็นช่วงกลางวัน

6 Sweet War สงครามร้อนช้อนหวาน

อันที่จริงทิศตะวันออกของห้องมีหน้าต่างกระจกที่สูงจรดพื้น จุดประสงค์ดั้งเดิมในการออกแบบเช่นนี้ข้อแรกคือให้สามารถรับแสงได้อย่างเต็มที่เพื่อประหยัดไฟฟ้า ข้อที่สองคือเพื่อรับแสงแดดยามเช้า โดนแดดบ่อยๆ ร่างกายจะได้แข็งแรงกระปรี้กระเปร่า

แต่น่าเสียดายที่หน้าต่างกระจกสูงจรดพื้นบานนั้นมีผ้าม่านบังแดดหนาสามชั้นบดบังเสียมืด ไม่เพียงทำลายความตั้งใจเดิมของผู้ออกแบบ แต่ยังทำให้บรรยากาศในห้องมืดๆ ทึมๆ อยู่ตลอดเวลา

สภาพแบบนี้ช่างเหมาะกับการนอนขี้เกียจอยู่บนเตียง!

เด็กนักเรียนต้องตื่นแต่เช้า คนทำงานต้องตื่นแต่เช้า พวกแม่บ้านต้องลุกขึ้นมาจัดการเรื่องอาหารการกิน และเสื้อผ้าของคนในครอบครัวตั้งแต่ฟ้าสาง รีบร้อนเพื่อให้ทันสามีกับลูกที่จะออกจากบ้าน จากนั้นค่อยเริ่มยุ่งวุ่นกับงานบ้านตลอดทั้งวัน ส่วนผู้หญิงที่ทำงานนอกบ้านยิ่งเครียดกว่า พวกเธอต้องละเอียดรอบคอบกับทุกเรื่อง รีบเข้างานทั้งที่ห้องยังว่างเปล่า แม้แต่เวลาจะกินขนมปังสักก้อนยังไม่มี

มีคนเพียงส่วนน้อยเท่านั้นที่ไม่ต้องสนใจเรื่องหุ่นภายนอก แม้จะสายโด่งแล้วก็ยังนอนให้ตะวันส่องกันได้โดยไม่คิดจะออกมาจากผ้าห่ม

เดียนซิน 7

หวงอี้เป็นหนึ่งในคนจำพวกนั้น

สองมือสองเท้าที่ขาเวียนกอดผ้าห่มไม่ยอมปล่อยให้เหมือนหมีโคอาลาที่นอนตะแคงกอดต้นยูคาลิปตัส ท่าทางราวกับยินดีจะกอดผ้าห่มนอนอยู่อย่างนี้ไปตราปชั่วฟ้าดินสลาย แม้โลกจะแตกก็ไม่คิดปล่อยมือ

เสียงรื้อร้อนจอบแจของผู้คนดังมาจากนอกหน้าต่างต่างรบกวณผันหวานของเธออยู่หน่อยๆ แต่คนอย่างเธอก็ไม่ใช้ธรรมดา การรบกวณระดับนี้นับเป็นเรื่องซี้ปะตี้ว ผันหวานจึงเหมือนภาพยนตร์แสนสนุกที่เล่นซาลงเล็กน้อยเท่านั้น แต่ยังไม่หยุดถ่ายทอด

ทว่าจู่ๆ กลับมีมลพิษทางเสียงอันไม่คุ้นเคยที่โกล้งเข้ามาทุกทีและดังขึ้นเรื่อยๆ

ก็อก!

ก็อกๆ!

ก็อกๆๆ!

หวงอี้ขมวดคิ้วโง้งงามในความผันพลางย็นหยัดต่อสู้อกับมลพิษทางเสียงนั้นด้วยการดึงผ้าห่มขึ้นและซุกหัวเข้าไปในความมืดและอบอุ่นของผ้าห่ม

แม้เสียงจะเบาบางลงไป แต่ก็ไม่มีวี่แววว่าจะหยุด

ก็อกๆๆๆๆๆๆๆ!

ก็อกๆๆๆๆๆๆๆๆๆๆๆ!

8 Sweet War สงครามร้อนช้อนหวาน

นี่เป็นสงครามปณิธาน เธอจะนอนต่อ จะนอนต่อ...

จับปล้นนั้นเองมีแรงมหาศาลกระซอกผ้าห่มออก

อย่างหยาบคาย

"ไอ้คนชั่วช้าคนไหนซะ" เธอทั้งโกรธและตกใจ จึง
ดีดตัวลุกขึ้นนั่งโดยพลัน และรู้สึกริวเวียนศีรษะทันทีเพราะ
โรลโลहितจาง หลายวินาทีที่ภาพตรงหน้ามีเพียงความมืด

ตัวการทำลายฝันหวานของเธอเข้ามามีในห้องที่รัก
ละทะและใช้มือที่กระซอกผ้าห่มเธอกระตุกผ้ามันบังแดด
ออกอย่างง่ายดาย พริบ ม่านหน้าต่างหนาสามชั้นถูกรื้อทิ้ง
ไม่มีเหลือ แสงแดดแยงตาส่องเข้ามาในห้อง

เธอหรีตอย่างแสบตาพลงยกมือขึ้นบังแดด

"คุณมาสาย" น้ำเสียงหุ้มต้ำต้างขึ้นอย่างไม่ปิดบัง
ความโกรธแม้แต่น้อย

"ฉันแค่ไปสายนิดเดียวเท่านั้นเอง ไม่เห็นจำเป็นต้อง
กระซอกผ้าห่มฉันซักหน่อย!" เธอหันหน้าไปทางอื่น
อย่างยากลำบากเพื่อหลบแสงแดดเจิดจ้า ไม่คิดจะยอมรับ
เลยว่าเธอไม่ได้ใส่ใจนัดครั้งนี้สักนิด

ภาพที่เข้าสู่สายตาทำเอาเธอตกใจ จึงลุกขึ้นจาก
เตียงอย่างโกรธจัด เสียงที่ตะโกนออกมาสูงปรี๊ดทันใด

"คุณพังประตูห้องฉัน!"

สวรรค์ เธอรับผู้ชายก้ามปูคนนี้ได้จริงๆ!

เดียนซิน 9

"ผมเคาะประตูแล้ว" ไม่เพียงไม่รู้สึกลึบผิด แต่เขายังไม่คิดจะขอโทษสักคำ "คุณไม่เปิดประตูเอง" ไม่ว่าจะผิตน้อยผิตมาก ผิตข้อไหนก็ต้องโทษหญิงสาวร่างเล็กตรงหน้า เพราะเธอทำให้เขาขาดสติ

เธอกุมหัวเหมือนสัตว์ตัวน้อยที่ได้รับบาดเจ็บพลางส่งเสียงครางอย่างต่อเนื่อง เธอให้ความสำคัญกับความเป็นส่วนตัวมากที่สุด และยังให้ความสำคัญกับอาณาเขตส่วนตัว แต่อีตาผู้ชายป่าเถื่อนคนนี้ก็กลับบุกเข้ามาในห้องนอน เธออย่างอุกอาจไม่ต่างจากก๊อตซิลล่าบุกกรุงโตเกียว แถมยังทำลายข้าวของของเธอพังและส่งเสียงดังโครมคราม

"คุณไม่รู้จักระวังใช้เหตุผลบ้างหรือไง" ดวงตาที่พร่ามัวกะพริบปริบๆ อย่างขุ่นเคืองพลางจ้องชายหนุ่มร่างบึกบึนที่ยืนหันหลังให้หน้าต่างกระจกสูงจรดพื้นในท่าสองมือเท้าเอว แสงสว่างจากด้านหลังทำให้เครื่องหน้าคมเข้มและรูปร่างสูงใหญ่ของเขาถูกขับเน้นให้เด่นชัดยิ่งขึ้น

"ใช้เหตุผลกับคุณนั่นแหละ" เขาหัวเราะเสียงเย็น "เฮอะ คุณนอนมากไปจนความจำเสื่อมหรือเปล่า หลายวันมานี้ผมพยายามใช้เหตุผลกับคุณแล้ว แต่เรื่องที่เกิดขึ้นได้พิสูจน์ให้เห็นแล้วว่ามันไม่มีประโยชน์อะไรเลย" น้ำเสียงหุ้มด้าลากยาวอย่างประชดประชัน

"ฉันไม่มีเหตุผลตรงไหน ฉันก็แค่..."

10 Sweet War สงครามร้อนช้อนหวาน

พูดคุยยังไม่ทันจบ ภาพตรงหน้าพลันแกว่งไปมา ร่าง
สูงใหญ่ปราดเข้ามาคร่อมตัวเธออย่างรวดเร็วจนมองไม่เห็น
ฝ่ามือใหญ่หนาปิดปากเล็กของเธอไว้เป็นการหยุดข้อแก้ตัว
ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ใบหน้านั้นยื่นเข้ามาชิดจนเธอมองเห็นเงาสะท่อน
ของตัวเองในดวงตาเขา

"เวลาในการใช้เหตุผลมันผ่านไปแล้ว"

เขายกมุมปากโค้งเผยรอยยิ้มดูดันที่ทั้งชั่วร้ายและ
น่ากลัว ชายหนุ่มจ้องดวงตาที่เบิกกว้างอย่างตื่นตระหนก
กลางประกาศซ้ำๆ

"นับแต่นี้เป็นต้นไป ผมจะเป็นคนตัดสินใจทุกอย่าง
คุณไม่มีสิทธิ์โต้แย้งใดๆ ทั้งสิ้น"

เขาขยับเข้ามาใกล้กว่าเดิมขณะพูดเสียงพรวด

"ถึงเวลาที่พวกเราต้องลงมือปฏิบัติแล้ว"

บทที่ ๖

เจ็ดวันก่อน

นอกบ้านมีคน

เสียงกริ่งไฟเราดังสะท้อนไปมาในบ้านที่มีอายุราว
ห้าสิบปี ภายในสิ่งก่อสร้างสามชั้นที่ทำจากไม้เป็นหลักเกิด
เสียงดังกริ่งแล้วกริ่งเล่า ซ้ำแล้วซ้ำอีก แสดงให้เห็นว่าผู้
ที่อยู่นอกประตูไม่เพียงมีความอดทนสูง แต่ยังมั่นใจว่า
ในบ้านต้องมีคนอยู่แน่นอน

หวงอี้ฟิงเสียงกริ่งขณะตรงดิ่งเข้าไปในครัว มือ
ที่ขาวซีดจนเกินไปเปิดตู้เย็น ก่อนที่หัวเล็กๆ จะยื่นตาม
เข้าไปเสาะหาของกินที่ต้องการพลางอดทนกับไอเย็นที่
ปะทะใบหน้า

นายกเทศมนตรีริเริ่มโครงการเกษตรอินทรีย์ที่

12 Sweet War สงครามร้อนช้อนหวาน

สะอาดปลอดภัย และบริหารจนประสบความสำเร็จ
เกษตรกรในเมืองจึงปลูกผักและขายเอง ทำให้ผักสีเขียว
มีความสดใหม่...

แต่ผักสดต้องล้างต้องหั่นต้องลวก ยุ่งยากเกินไป
แม้ผลไม้ตามฤดูกาลที่ปราศจากยาฆ่าแมลงและ
ไม่ใช่ปุ๋ยเคมีจะมีรูปร่างหน้าตาไม่เกลี้ยงเกลาและไม่ดึงดูด
ใจเท่าผลไม้ในซูเปอร์มาร์เก็ต แต่แน่นอนว่าย่อมสดใหม่
หวานกรอบ...

แต่ผลไม้ต้องปอกเปลือก ใช้น้ำล้างเออะ
เนื้อไก่บริสุทธิ์ผุดผ่องจากบ้านญาติที่ถูกลี้นแบบ
ปล่อยเป็นเวลาสองปี...

ไม่ต้องคิดเลย ตกรอบทันที!
มองซ้ายมองขวาอยู่ครู่ใหญ่ หลังจากหนาวจนเริ่ม
คันจมูกและจามติดกันสองครั้ง เธอจึงหยิบนมวัวออกมา
หนึ่งขวดอย่างเชื่องช้าก่อนปิดประตูตู้เย็น

การดีมีนมเย็นๆ หลังตื่นนอนใหม่ๆ ย่อมไม่ใช่
ทางเลือกที่ดี ขึ้นคนที่บ้านมาเห็นเข้า เธอต้องถูกเทศนา
และถูกยึดนมเย็นไปแน่ แถมด้วยคำพูดกำชับกำชาของ
หม่อจิ้นแผนโบราณที่บอกให้เธอดองดิบและของเย็น
ให้เลือกกินแต่ของที่มีประโยชน์

ทว่าตอนนี้ที่บ้านมีเธอเพียงคนเดียว

เตียนชิน 13

หวงอี้หีบแก้วนมส่วนตัวออกมาจากตู้กับข้าวและ
เทนมเย็นจัดลงไป แก้วที่เดิมที่โปร่งใสปรากฏลายการ์ตูน
น่ารักเมื่อกลายเป็นสีชาวชุ่น ไม่เพียงเหมือนกับลาย
การ์ตูนบนชุดนอนผ้าฝ้าย แต่ยังเหมือนกันกับลายบน
สลิปเปอร์ ทำให้การแต่งตัวของเธอดูเข้าชุดกันไปหมด

เสียงกริ่งยังคงดังต่อเนื่อง

เธอจิบนมแช่เย็นหนึ่งอึกก่อนนั่งลงบนเก้าอี้ตัวที่
วางอยู่ข้างโต๊ะไม้ขนาดใหญ่ จึงได้พบว่าบนโต๊ะมีจานหนึ่ง
ใบ ในจานเต็มไปด้วยหมั้นโถวนมสดแครนเบอร์รี่ให้
สัมผัสนุ่มนวล แถมยังอุ่นๆ อยู่เลย

นมสดช่วยเพิ่มแคลเซียม แครนเบอร์รี่ช่วยบำรุง
โลหิต วัตถุดิบทั้งสองอย่างล้วนมีประโยชน์ต่อร่างกาย

ระยะนี้แม่ทำหมั้นโถวนมสดแครนเบอร์รี่ให้เธอ
ทุกเช้าก่อนออกจากบ้านไปตลาดสด แม่ปากจะบอกว่าไป
จ่ายตลาด แต่ความจริงแล้วเป็นการเข้าสังคมแม่บ้านเพื่อ
เมาท์ข่าวซุบซิบต่างๆ มากกว่า จากนั้นแม่จะเก็บข้อมูล
เกี่ยวกับการบำรุงร่างกายจากบรรดาแม่บ้านทั้งหลาย ต้อง
ประมาณเที่ยงนั้นแหละกว่าแม่จะคุยกับเพื่อนบ้านเสร็จ
และกลับถึงบ้าน

หวงอี้ฮีนนิ้วออกไปจิ้มหมั้นโถวเป็นรูด้วยใบหน้า
ไร้ความรู้สึก จากนั้นเพิ่มเป็นสองรู สามรูสี่รูห้ารูหก...

14 Sweet War สงครามร้อนช้อนหวาน

หมั้นโถวที่น่าสงสารถูกจิ้มจนพรุณไปหมดโดยไม่ถูกหยิบขึ้นมาและไม่ถูกกัดกินสักคำ

ความรักของแม่สูงส่งประเมินค่ามิได้ แต่เธอกินอาหารเข้าแบบเดิมมาสองเดือนแล้ว ต่อให้เป็นอาหารที่อร่อยแค่ไหนก็ไร้รสชาติ แกรมยังทำให้เกิดความรู้สึกต่อต้านอาหารอีกต่างหาก

ฮือๆ เธอกินจนเบื่อแล้วจริงๆ!

ในฐานะลูกสาว หวงอีอีรู้ว่าแม่คือรั้นขนาดไหน ต่อให้เธอประท้วงก็ถูกโต้กลับอยู่ดี โชคดีที่หนทางเป็นสิ่งที่มนุษย์คิดขึ้นมา ทุกสิ่งล้วนประยุกต์เปลี่ยนแปลงได้

เธอหยิบถุงพลาสติกสะอาดมาจากมุมหนึ่งในห้องครัว และห่อหมั้นโถวนมสดแครนเบอร์รี่ลูกใหญ่สามลูกเป็นอย่างดี

จากนั้นสลีปเปอร์น่ารักจึงก้าวออกจากห้องครัว

พอกลับมาอีกครั้งหมั้นโถวก็หายไปแล้ว แทนที่ด้วยอาหารเข้าที่แท้จริงของเธอ

มันฝรั่งทอดกรอบห่อใหญ่ยักษ์ที่กินได้ทั้งครอบครัว!

อีอีส่งมันฝรั่งแผ่นบางกรอบเข้าปาก พอผงเกลือและเครื่องเทศหอมกรุ่นสัมผัสลิ้นก็ก่อให้เกิดแรงระเบิดขนาดเล็กริมที่ต่อมรับรส เธอส่งเสียงครางอย่างอึมอึม ไม่ว่าจะอย่างไรก็มีอาจตัดความชื่นชอบในอาหารชยะออกไปได้

เตียนชิน 15

มันฝรั่งแผ่นแล้วแผ่นเล่าถูกส่งเข้าปาก เธอหยุดไม่ได้
เสียงเคี้ยวกรูบกรอบฟังแล้วไพเราะเหลือเกิน เว้นเสียแต่...

ไม่อยากจะเชื่อเลยว่าเสียงกรังยังดังไม่หยุด

อืออือมันฝรั่งทอดกรอบในมือพลางเคี้ยวอย่างใจเย็น
ในที่สุดเธอก็หันไปทางประตูใหญ่ สงสัยเหลือเกินว่าใคร
กันหนอที่มีความอดทนสูงขนาดนี้ กดกรังนานขนาดนี้แล้ว
ไม่มีการตอบรับยังไม่ล้มเลิกความพยายาม เธอเองยังเป็น
ห่วงว่ากรังหน้าบ้านจะถูกกตจนใกล้พัง

พวกเซลส์ชายของหรือเปล่า

เธอถือมันฝรั่งทอดกรอบค่อยๆ เดินไปข้างประตู
และใช้ปลายนิ้วมันแฉลบเชี่ยมันหน้าต่างออกเป็นช่องเล็กๆ
แสงอาทิตย์เจิดจ้าที่สาดเข้ามาทำให้เธอหรีตาโดยไม่รู้ตัว

แทบจะในจังหวะเดียวกันที่อีกฝ่ายสังเกตเห็นเธอ

"สวัสดีครับ!"

น้ำเสียงแจ่มใสจริงใจดังสะท้อนอยู่นอกประตู
รอยยิ้มเป็นมิตรเกลือก้อนเต็มใบหน้า ชายหนุ่มที่ยืนอยู่นอก
ประตูสูงใหญ่บึกบึน เขาสวมชุดสูทที่ตัดเย็บพอดีตัว ทั้ง
ยังผูกเนกไทอย่างพิถีพิถัน เครื่องหน้าของเขาคมเข้มนำมอง
แม้จะไว้ผมทรงสกินเฮดแต่กลับไม่มีกลิ่นอายของอันธพาล
มองแล้วให้ความรู้สึกน่าไว้วางใจ

เขาระบายยิ้มเต็มหน้า อวดฟันขาวสะอาดเป็นระเบียบ

16 Sweet War สงครามร้อนช้อนหวาน

"ไม่ทราบว่าคุณนายหวงอยู่บ้านหรือเปล่าครับ" เขาถาม

อีอีเคี้ยวมันฝรั่งทอดกรอบก่อนกลืนลงไป "คุณมีธุระอะไร มาขายเครื่องออกกำลังกายหรือ"

"ไม่ใช่ครับ" เขายิ้มปฏิเสธและถามอีกครั้งด้วยความอดทนเหมือนกำลังกล่อมเด็กน้อย "จะบอกผมได้ไหมครับว่าคุณนายหวงอยู่บ้านหรือเปล่า"

"ไม่อยู่"

"แล้วไม่ทราบจะกลับมาเมื่อไรครับ" เขายิ้มเจตจำกว่าเดิม

เธอเลียปลายนิ้วและยื่นมือลงไปในห้องขนมถุงใหญ่อีกครั้ง กินมันฝรั่งทอดกรอบต่อพลางจ้องคนแปลกหน้าและคาดเดาฐานะของอีกฝ่ายตามความเคยชิน

มันใจได้หนึ่งอย่างว่าอีกฝ่ายไม่ใช่คนในเมืองนี้

เพราะว่าตั้งแต่กลับบ้านเกิดจนถึงวันนี้ กลุ่มคนที่ เป็นห่วงเรื่องที่เขายังโสดเฝ้าคานหิ้งที่ถึงวัยแต่งงานแล้ว แต่ยังไม่สมเฒ่าแฟนที่คบหาดูใจต่างพากันมาเยี่ยมเยียนอย่างกระตือรือร้นจนกระทั่งประตูกุยกี้เสียเกือบแบนราบ หากไม่ใช่เพราะรู้ว่าเธอเพิ่งหายจากอาการป่วยหนัก สุขภาพจึงยังอ่อนแอมาก กลุ่มคนเหล่านี้คงไม่ลืมนึกถึงความพยายามในการจัดรายการดูตัวมาราธอนอันแน่นขนัด

เตียนชิน 17

และเปลี่ยนเป็นส่งรูปถ่ายผู้ชายจำนวนมหาศาลมาให้เธอ
เลือกแทน

ในบรรดารูปถ่ายเหล่านั้นไม่มีผู้ชายคนนั้น

เธอแน่ใจมาก

ข้อแรก เพราะเธอมั่นใจในความจำดีเยี่ยมของตัวเอง

ข้อที่สอง เพราะผู้ชายที่อยู่นอกประตูมีคุณสมบัติ
ที่ทำให้คนเห็นเพียงครั้งเดียวก็ยากจะลืมเลือน

ความเงียบที่ดำเนินต่อเนื่องยาวนานเกินไปทำให้เขา
เข้าใจผิด รอยยิ้มจึงขยายกว้างกว่าเดิม ร่างสูงใหญ่ถอย
ไปข้างหลังพลางทำไม้ทำมือแสดงให้เห็นว่าเขาไม่ได้มี
เจตนาร้าย

"หนูน้อยไม่ต้องกลัวนะ พี่ไม่ใช่คนร้าย"

หนูน้อย?

สายตาของเธอมองต่ำลงไปยังชุดนอนลายการ์ตูน
ริมฝีปากอ่อนนุ่มระบายยิ้มจางๆ เพราะเธอแต่งตัวแบบนี้
เองจึงไม่แปลกที่อีกฝ่ายจะประเมินอายุของเธอต่ำกว่า
ความเป็นจริง

เดี๋ยว!

อีอีรีบหมอบลง สองตาเบิกกว้าง

เรามองเห็นเธอ!

โอ้โฮ อาศัยแค่รอยแยกตรงม่านหน้าต่าง ผู้ชายคนนั้น

18 Sweet War สงครามร้อนช้อนหวาน

ก็มองเห็นการแต่งตัวของเธอแล้วหรือ สายตาของเขาดูขนาดไหนกันเนี่ย เธอเคยเห็นในทีวีว่าปัจจุบันยังมีคนบางคนที่สวยงามน้อยกว่าคนทั่วไปเหมือนมนุษย์ในยุคล่าสัตว์ และคนประเภทนี้มักจะเป็นนักล่าที่โดดเด่น

เธอเคยชินกับการสังเกตการณ์ แต่ไม่ชินที่ต้องตกเป็นเป้าหมาย พอคิดว่าอากัปกริยาของตัวเองอยู่ในสายตาของคนแปลกหน้าโดยไม่รู้ตัวก็ทำเอาไหลทั้งสองสันสะท้าน อี้อี้อี้อี้อัด แถมยังชนลูกไปทั้งตัว

"หนูน้อย?" คำถามของชายหนุ่มเป็นการตอกย้ำการคาดเดาของเธอ "ไม่สบายหรือเปล่า" เขาเห็นเธอหมอบลงอย่างกะทันหัน

อี้อี้อุดหายใจลึกๆ

"เปล่า!" เธอขยับตัวไปหลบหลังบานประตูอย่างแข็งขันเพื่อหลบสายตาทรงอำนาจของเขา เมื่อมั่นใจว่าประตูหนาหนักสามารถบดบังเธอจนมืดแล้วจึงตะโกนเสียงดังกับบานประตูว่า "คุณน่าจะกลับมาตอนเที่ยง" พุดจบก็ถือมันฝรั่งทอดกรอบเดินเข้าไปในส่วนลึกของบ้านและตัดสินใจว่าต่อไปนี้ไม่ว่าครึ่งประตูจะดังหรือไม่ เธอจะไม่มีทางเข้าไปใกล้ประตูใหญ่อีกเด็ดขาด

เธอจะเข้าไปหลบในห้องอันปลอดภัยและแสนสบายของตัวเอง

เตียนชิน 19

ทว่าเสียงจากนอกประตูกลับดังมาจากที่ไกลๆ เสียง
นั้นชัดเจนและทรงพลัง

"ขอบคุณครับ!"

อ้อที่เผลอหลับไปตื่นขึ้นมา

เธอจับผมลั่นที่ยู่เหยงพลันได้ยินเสียงท่อดตัวเอง
ร้องโครกคราก จึงพลิกตัวเอื้อมมือไปข้างเตียงโดยอัตโนมัติ
และความท้ออย่างเหม่อลอย หนังสือการ์ตูนหลายเล่มร่วง
ลงบนเตียงเมื่อเธอเปลี่ยนท่า

ความท้อได้ลึกลับที่สุดในสุดมือน้อยก็ล้วงเข้าไปในห่อ
ขนม

แต่เธอควานแล้วควานอีกจนในที่สุดปลายนิ้วแตะกัน
ถุงอย่างยากลำบากก็ยังไม่พบมันฝรั่งทอดกรอบแม้แต่
ครึ่งแผ่น สุดท้ายเธอจึงหยิบห่อขนมขึ้นมา ดวงตาที่ยัง
ละลឹมลือมองเข้าไปข้างในและต้องผิดหวังเมื่อพบว่าใน
ถุงเหลือเพียงเศษขนมเล็กน้อยเท่านั้น

ความทรงจำก่อนพลีหลับไปเหมือนภาพยนตร์
คุณภาพต่ำที่ฉายเข้ามาในสมองอย่างขาดตอน

ใช่แล้ว ก่อนหลับไปเธอนอนไขว่ห้างอ่านการ์ตูนและ
กินมันฝรั่งทอดกรอบอย่างแสนสบาย ขนมท้อใหญ่
ปริมาณจัมพ์ถูกเธอกวาดเรียบ มิน่าตอนนี้เธอถึงรู้สึกคอ

20 Sweet War สงครามร้อนช้อนหวาน

แห้งผากและกระหายน้ำมาก ต้องการเครื่องดื่มเย็นๆ มาดับกระหายอย่างเร่งด่วน

หญิงสาวย่ำสลิปเปอร์ลายน้ำรักเดินลงจากบันไดอย่างใจเย็นและมุ่งหน้าไปยังตู้เย็นในห้องครัว

ห้องฟ้าด้านนอกมืดแล้ว ฟังจากเสียงรายการทีวีที่ดังมาจากชั้นล่าง ตอนนี้น่าจะเป็นเวลาสองหรือสามทุ่มเวลานี้ทุกคนในเมืองต่างเฝ้าอยู่หน้าจอทีวีดูละครได้วันที่เล่นอย่างไม่มีวันจบ แถมยังอินกับละครจนถึงขั้นร้องด่าและร้องให้ตามไปด้วย

ถ้าเธอโชคดีพอ ละครกำลังเล่นถึงตอนสนุก เช่นตัวละครบางตัวประสบอุบัติเหตุ หรือรู้ตัวว่าเป็นโรคร้ายที่ไม่มีทางรักษา หรือถูกจับได้คาน้ำคาเชาบนเตียง หรืองานแต่งงานถูกทำลาย ทำนองนี้เป็นต้น ต่อให้เธอจะเดินผ่านห้องรับแขกก็ไม่ต่างจากมนุษย์ล่องหน เพราะจะไม่มีใครมองเห็นและยังไม่มีใครร้องเรียก...

"อ้อ! ทำไมนอนจนถึงปานนี้ล่ะ" เพิ่งจะก้าวเข้ามาในห้องรับแขก ถ้อยคำแสดงความห่วงใยก็ดังขึ้น "ตอนหกโมงเย็นแม่ไปเคาะประตู ลูกไม่ได้ยินหรือ ปานนี้กับข้าวเย็นหมดแล้ว"

โอ๊ะ ละครวันนี้คงไม่สนุกสักเท่าไร!

เธอส่งเสียงจี้กับตัวเองและโทษคนเขียนบทที่ไม่

เตียนชิน 21

ทุ่มเทกับผลงานเท่าที่ควร ทำให้เธอถูกจับได้ซะนี่
"เวลานอนหนูชอบเอาผ้าห่มคลุมหัวก็เลยไม่ได้ยินค่ะ!"
เธอแย้งพลางยื่นมือไปเปิดตู้เย็นหาเครื่องดื่มดับกระหาย
ยังไม่ทันพบเป้าหมาย เสียงของแม่ก็ดังขึ้นอีกครั้ง
น้ำเสียงพุ่งสูงปรืด

"ลูกเปิดตู้เย็นทำไม"

"หนู...หนู...หนูจะหาน้ำกิน"

"หมอบอกไว้ว่าลูกกินน้ำเย็นไม่ได้!" น้ำเสียงเด็ดเดี่ยว
นั้นบ่งบอกว่าไม่เปิดโอกาสให้เธอแย้ง "ในหม้อเหล็กมี
ซูปไก่ตุ๋นเซียนเน่า* แม่ตั้งใจทำให้ลูกโดยเฉพาะ ตู้นอยู่
ทั้งปายเลยนะ ตักไปกินเยอะๆ หน่อย"

ความรักอันยิ่งใหญ่รุนแรงของมารดาบังคับให้เธอ
จำต้องปิดตู้เย็นอย่างไม่เต็มใจและขยับไปที่ข้างเตาแก๊ส
เธอใช้ปลายนิ้วแตะฝาหม้ออย่างระมัดระวัง เมื่อพบว่า
อุณหภูมิค่อนข้างสูงจึงคว้าผ้าเช็ดโต๊ะมาและแยกขาทั้งสอง
ข้างให้เท่ากับความกว้างช่วงไหล่ สูดหายใจลึกๆ ก่อน
จะยกฝาหม้ออันหนักอึ้งขึ้น

"อ้อ ใช้แล้ว ตักมาให้แม่ชามหนึ่งด้วย" น้ำเสียง
บงการของหวงเงินชูหวานพลันอ่อนโยนลงขณะถามคน

---

* เซียนเน่า หรือเจาก๊วย เป็นพืชที่ใช้เป็นทั้งอาหารและยาสมุนไพร มีสรรพคุณดับกระหาย
คลายร้อน และล้างพิษในร่างกาย

22 Sweet War สงครามร้อนช้อนหวาน

ข้างๆ อย่างอารมณ์ดี "คุณหยางตีมน้ำแกงลักขามนะ ลองชิมฝีมือฉันดู"

ทัพพีในมือของอี้ฮะงักค้างทันที

คุณหยาง?

ที่บ้านมีแขกเหรอ

"ขอบคุณครับคุณพี เรียกผมว่าอ้ายกั๋วก็ได้" เสียงผู้ชายที่เปี่ยมด้วยความมีชีวิตชีวาและเจืออารมณ์ขันเหมือนเคยได้ยินที่ไหนมาก่อนตอบอย่างเบิกบานว่า "ซุบไก่หอมมากครับ โชคดีที่คุณพีเอ่ยปากชวนผมก่อน ไม่งั้นผมคงเกรงใจแย่ถ้าต้องเป็นฝ่ายขอชิม" "ไม่ว่าเนื้อหาหรือน้ำเลี้ยงที่พุดลั่นแฉ่งแววประจบเอาใจอย่างพองาม "โหะๆๆๆ กับฉันยังต้องเกรงใจอีกเหรอ"

อี้ฮะงักซามซุบไก่เดินเข้ามาในห้องรับแขกและเห็นว่าคุณผู้หนึ่งพุดจาหยอกเย้าแม่ของเธอจนแม่เปิดปากหัวเราะคิกๆ ไม่หยุดเหมือนสาวน้อยอายุสิบแปด ส่วนหยางอ้ายกั๋วที่สองแถมแดงปลั่งก็คือคนที่กตกริ่งอยู่หน้าบ้านเธอก่อนหน้านั้นนั่นเอง

ระหว่างที่เธอนอนหลับไม่รู้เรื่องอยู่นั้น เขาก้าวหน้าไปถึงชั้นเข้ามาในบ้าน นั่งบนโซฟารับแขกพลาซายัมหน้าระรื่นพุดคุยสัพเพเหระกับแม่เธอ แถมยังได้ซุบไก่ตุ๋นเซี่ยนฉำร้อนกรุ่นไปกินหนึ่งชามอีกต่างหาก

เตียนชิน 23

ตอนนี้เขาถอดเสื้อสูทตัวนอกออกแล้ว ไม่ว่าจะป็นเสื้อเชิ้ตสีขาวที่สวมอยู่ หรือกางเกงสูทท่อนล่าง ตลอดจนรองเท้าหนังที่ขัดจนเงาวับล้วนเป็นของชั้นเลิศราคาแพงลิ่ว

ในระยะใกล้เช่นนี้เขาย่อมมองเห็นเธอได้อย่างชัดเจนยิ่งกว่าตอนกลางวัน เหมือนที่เธอเองสามารถมองสำรวจเขาได้อย่างละเอียด ความคิดนี้ทำให้เธอกระวนกระวายและรู้สึกไม่ปลอดภัย แม้แต่ก้าวเดินก็ยังติดขัด

อีอีวางซามซูปลงบนโต๊ะและจงใจไม่สบตากับหยางอ้ายกั๋ว สัญชาติญาณบอกให้เธอรีบออกจากทัศนวิสัยของเขาโดยเร็วที่สุด จะกลับไปห้องครัวหรือมุดเข้าห้องนอนก็ได้...เอาเป็นว่าที่ไหนก็ดีกว่าตรงนี้ทั้งนั้นแหละ!

แม่ที่แต่ไหนแต่ไรไม่เคยวิพากษ์วิจารณ์การแต่งตัวของเธอมาวันนี้กลับตั้งใจส่งเสียงจี้จ๊ะ แถมยังตำหนิเธออย่างเสแสร้งพลางคว่ำแขนเสื้อชุดนอนของลูกสาวและดึงให้หนังลง รวากับมองทะลุความคิดในใจเธอและรู้ว่าเธอกำลังจะเผ่นหนี

"ตายจริง ลูกแต่งตัวแบบนี้อีกแล้ว เสียมารยาทกับแขกจริงๆ!" น้ำเสียงที่โอเวอร์หน่อยๆ ฟังดูไม่เหมือนการตำหนิลูกสาว แต่เหมือนจ้องใจชี้ให้เห็นว่าลูกสาวเธอแตกต่างจากคนอื่น "ต้องขอโทษจริงๆ ค่ะ ลูกสาวคนโตของฉัน

24 Sweet War สงครามร้อนช้อนหวาน

มีอาชีพแต่งหนังสือ เธอไม่เหมือนคนอื่นๆ มาตั้งแต่เด็กแล้ว"

ไม่ว่าจะสนใจหรือไม่ หยางอ้ายก็วิ่งไล่หนีไปตามน้ำพลางเอ่ยขึ้นชมอย่างให้ความร่วมมือเต็มที่ "ที่แท้ลูกสาวของคุณที่เป็นนักเขียน" น้ำเสียงของเขาเสแสร้งกว่าเดิมเล็กน้อย... นิดหน่อยเท่านั้น อันที่จริงมันน้อยนิดสุดๆเลยล่ะ...

ปัญหาคือเธอดันจับความเสแสร้งในน้ำเสียงของเขาได้

(ติดตามต่อได้ในฉบับเต็ม)